

Începând din dimineața următoare, pe străzi, în piețele și grădinile orașului, Dora începu să stropească și să învăluie cu aburul miraculosului amestec poetic al lui Franco toate lucrurile și toate persoanele pe care le întâlnea în cale. Contururile ieșiră la iveală atât de pregnant și de viu, încât îngrozitorul Igor Șterge-Margini nu mai avu posibilitatea să le înlăture, astfel că dispăru în neant, asemenea unei palide amintiri respingătoare și triste.

Poezia înflori în sfârșit din nou în fiecare ungher al orașului și conta prea puțin că oamenii începeau să creadă că Dora nu era în toate mințile. Singurul lucru important era că magia lui Franco se întorsese.

Într-o dimineață, în stația de autobuz, Dora stropea mulțumită cu apa minunată o bancă în nuanțe palide, când simți că cineva o trăgea de haină. Întorcându-se, văzu o fetiță slăbuță care o fixa cu niște ochi mari și negri.

- Bună! Vrei puțin din norișorul magic al lui Franco? o întrebă Dora, începând să pompeze amestecul din armura sa.

Copila clătină din cap.

- Atunci, cu ce te pot ajuta? adăugă ea.

- Aș vrea o poezie numai pentru mine, răspunse fetița.

- Ce spui?

- Oamenii zic că ești nebună, dar că știi niște poezii minunate. Ai putea să-mi dăruiești una?

Dora rămase ținută locului câteva clipe, apoi zâmbi și își scoase pompa din spate.

Luă o bucățică de hârtie din buzunarul hainei, un stilou și începu să scrie:

„Caut-o cu capu-n jos sau mijește-ți ochii-n sus...”

Dora l-a întâlnit prima dată pe Franco în stația de autobuz.
Ea era o fetiță curioasă, iar el un vlăjgan ciudat care părea destul de bătrân.
L-a fixat îndelung cu privirea.

Franco purta un costum din lână cafeniu și o beretă cenușie pe vârful capului, care-i lăsa liberă fruntea lată și plină de riduri. Puțin mai jos, avea un nas mare coroiat, cu nări adânci, din care se ițeau fire de păr, și care părea tot timpul că voia să se arunce în gura care era ținută mereu deschisă de o bărbie exagerată și cotropitoare.

Franco se întoarse spre ea. Printre buzele deschise asemenea craterului unui vulcan, abia dacă se zăreau, în părți, vreo trei dinți, toți prăpădiți.

– Siua bună! Îsi plac poeziile? Îsi scriu una. Sunt magișe!

Și, în timp ce vorbea, dădu la iveală o bucățică de hârtie din buzunarul hainei, apoi scoase vârful limbii, strivind-o ușor între gingii, ca pentru a găsi dramul potrivit de concentrare, mâzgăli ceva plin de afectare și îi întinse bilețelul. Dora se întoarse spre mama sa, care încuviință zâmbind; nu era niciun pericol. Luă poezia și citi: „Caut-o cu capu-n jos sau mijește-ți ochii-n sus. De vrei, du-te și-n Peru. Însă de n-o găsești, ține bine minte: poezia ești chiar tu!”

Pentru Dora, era la fel de clar că Căpcăbunul, cu poeziile și blândețea lui, avea menirea de a lupta împotriva lui Igor Șterge-Margini, bătrânul învățător de la școală. Îl văzuse de multe ori, noaptea, de la fereastra cămăruței sale. Pe ascuns de cei din jur, își lua adevărata înfățișare și-și îndeplinea misiunea josnică: trup de om, mâini uriașe cu prelungiri osoase în formă de burete și cap de furnicar, se plimba prin jur pentru a șterge, cu limba lui lipicioasă și degetele monstruoase, orice bucurie din oameni și din lucruri.

